

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 47120-05-16

06 דצמבר 2018

לפני:

כב' השופט יצחק לובוצקי - שופט בכיר

התובעת

תהילה משה

ע"י ב"כ עו"ד שי ארז

-

הנתבע

אסף חתוקה

ע"י ב"כ עו"ד יונית גלברג

פסק דין

התובעת (להלן גם: "העובדת" או "בת הזוג"), הועסקה אצל הנתבע (להלן גם: "המעסיק" או "בן הזוג") בסיוע בניהול המספרה שבבעלותו (העונה לשם: "מספרת אסי"), במשך 18 חודשים שהסתיימו ביום 30.6.13 (עמ', 7, שורה 13).

שעה שהעובדת הועסקה אצל המעסיק, היא השתכרה "משכורת חודשית קובעת" של 5,182 ₪ (עמ' 7, שורה 15).

תביעתה של בת הזוג כנגד בן זוגה המעסיק, כוללת לפחות תשע (9) עילות תביעה (עמ' 7, שורה 17); ואלו יוכרעו ע"י ביה"ד, לאו דווקא על פי סדרן בכתב התביעה.

מבוא:

אין מדובר ביחסי עובד ומעסיק, בין שני אנשים שהיו זרים זה לזה.

מדובר בבני זוג, שגרו בתקופה הרלבנטית לתביעה, תחת קורת גג אחת (עמ' 9, שורה 8), וניהלו משק בית משותף. משנפרדו דרכם, הוגשה לאחר זמן ניכר התביעה הנוכחית.

מקום העבודה (להלן גם: "המספרה"), היה פתוח מידי יום ביומו בין השעה 10:00 עד 22:00, למעט ימי שני ושישי, ואולם, התובעת הייתה יוצאת ובאה מהמספרה, והולכת

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 47120-05-16

1 ושוהה בחלק מ"שעות פתיחת המספרה", בביתם המשותף של בני הזוג (שהיה בסמוך),
2 כאשר לדבריה בביתם המשותף של בני הזוג הייתה היא "עושה כביסה" עבור המספרה
3 ועבור צרכי הבית (עמ' 10, שורה 15).

4
5 לפי התובעת, בעת תחילת עבודתה הבטיח לה בן הזוג שכר העומד על 5,000 ₪ לכל
6 חודש; אבל היא לא גבתה את השכר במלא, בהתחשב בעובדה שהייתה בת הזוג של
7 הנתבע, והייתה קשובה לטענותיו, לפיהם יש לו חובות גדולים (עמ' 9, שורה 26).

8
9 מידי פעם היה הנתבע, לפי התובעת: "זורק לי 200 ₪ ... קיבלתי ממנו 25,000 ₪ בכמה
10 תאריכים שצוינו" (עמ' 11, שורה 1). התובעת גם מודה כי ערכה קניות שונות, תוך
11 שימוש בכרטיס האשראי של הנתבע שהיה לעתים בחזקתה (עמ' 11, שורה 5).

12
13 העובדת גם הודתה כי עבודתה במספרה, לא הייתה בשעת קבועות (עמ' 11, שורה 9).

14
15 התובעת הייתה זו שבן הזוג מינה כממונה על קופת העסק (עמ' 11, שורה 25).

16
17 רוצה לומר, התובעת הייתה חופשיה לעסוק בעסק של הנתבע, בצורה עצמאית למדי,
18 כאשר הנתבע נתן בה אמון רב, תוך הפקדתה על הקופה, וכרטיס האשראי שבבעלותו.

19
20 עוד יצוין, כי תביעת התובעת לביה"ד הוגשה רק לאחר שנים אחדות מסיום עבודתה,
21 ולדבריה לאחר שהתגברה על "הפרידה הקשה" (עמ' 12, שורה 18).

22
23 התמונה המצטיירת היא, של בני זוג שניהלו "עסק משותף"; ועל רקע זה, אדון להלן
24 בכל אחת ואחת מתביעות התובעת בהליך זה.

התביעה ל"פיצויי פיטורים":

25
26
27
28 אכן, נרשם "מכתב פיטורים". ואולם, מקובל עלי דבריו של הנתבע, לפיהם הפסקת
29 העבודה הייתה בהסכמה הדדית, ובמועד מוסכם, כאשר שני הצדדים מסכימים לראות
30 בהפסקת העבודה כ"פיטורים".

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 47120-05-16

1 הפסקת עבודה בהסכמה הודדית, יכול שתיחשב כ"פיטורים", ועם הוצאת "מכתב
2 הפיטורים", רואים את המעסיק כמי שהסכים לפיטורים. במקרה דנן, המעסיק גילה
3 את הסכמתו בעצם חתימה על מכתב הפיטורים (עמ' 22, שורה 25), וממילא צריך היה
4 ליקח בחשבון, שמכתב זה לא רק יקל על התובעת לקבל "דמי אבטלה" (עמ' 13, שורה
5 8 – בדברי התובעת עצמה), אלא גם מחייב אותו כמעסיק בתשלום "פיצויי פיטורים".
6
7 הנתבע יחויב אפוא לשלם לתובעת - "פיצויי פיטורים" בסך של 7,773 ₪ (12 : 18 חד' X
8 5,182 ₪).

פיצוי על "אי מתן הודעה על תנאי עבודה"

11
12 שעה ששררו בין הצדדים יחסי עובד ומעסיק, הנתבע לא פטור ממתן "הודעה על תנאי
13 עבודה", חרף היותו בן זוגה של העובדת. הודעה כזו לא ניתנה מעולם.
14
15 עם זאת, בעת קביעת "שיעור הפיצוי", יש לקחת בחשבון את היחסים המיוחדים
16 ששררו בין הצדדים באותה העת; וממילא לפסוק בקשר לכך פיצוי בגובה מתון. שהרי,
17 התנהגות הנתבע – שנראתה בעיני הנתבע טבעית לאותו הזמן – לקחה בחשבון שבת
18 הזוג אינה מעוניינת בחתימת "חוזה פורמלי" או ב"הודעה פורמלית", שכן בני הזוג גרו
19 תחת קורת גג אחת, ויחסי האמון ביניהם (אז) היו מוגברים והדדיים. גם שתיקתה של
20 התובעת במשך שנים ארוכות – מדברת בעד עצמה.

21
22 הנתבע ישלם לתובעת פיצוי בהקשר זה, של 3,000 ₪ בלבד.

23
24 לא מצאתי מקום (מאותם הנימוקים שפורטו לעיל), לפסוק פיצוי בקשר ל"תלושי שכר
25 לקויים", מה גם שספק אם בתקופה הרלבנטית ניתן היה לפסוק "פיצוי ממוני" בקשר
26 לכך.

27
28 עוד יצוין בהקשר זה, כי לתובעת עצמה היה חלק ב"קבלת תלושים" אצל רואה החשבון
29 (עמ' 16, שורה 20).

"פדיון חופשה"

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 47120-05-16

1
2 התובעת טוענת כי קופחה בימי החופשה, בכך שנותר לזכותה 15 ימים, ואת פדיונם היא
3 תובעת כעת (עמ' 7, שורה 21).

4
5 מדובר ב"זכות קוגנטית", והגם שהתובעת באה ויצאה מעסקו של הנתבע ככל שחפצה,
6 לרבות היעדרויות, עדיין מוטלת על המעסיק "חובת ההוכחה" שאכן העובדת קיבלה
7 את מלוא החופשה על פי הדין (דב"ע נו/3-299 אריה לב ואח' נ. סומירגונזגה, סע' 9
8 לפס"ד מיום 3.6.97).

9
10 לפיכך, ומשלא הוגש "פנקס חופשות", או ראייה טובה אחרת המשקפת את המצב
11 לאשורו, החלטתי שהנתבע ישלם לתובעת סכום של 3,109 ₪ נוספים בקשר ל"פדיון
12 חופשה" (15 ימים x 25 : 5,182 ₪).

פיצוי על "פיטורים שלא כדין" ו- "הודעה מוקדמת":

13
14
15
16 יחסי עובד ומעסיק שבין הצדדים, הסתיימו על רקע של "מריבה משפחתית", כעולה
17 היטב מהעדויות המרובות שהוגשו לתיק ביה"ד; כמו גם מדברי שני בני הזוג עצמם.
18 והכל, כאשר התובעת גם מזכירה לנתבע את "התקופה היפה" (עמ' 12, שורה 9).

19
20 מדובר בחילוקי דעות מקצועיים ואישיים, שהובילו בסופו של יום להסכמה, לפיה אין
21 בני הזוג יכולים לעבוד באותו מקום עבודה בכפיפה אחת. יוזכר, שבאותו מקום עבודה
22 עבדו עובדים נוספים, בהם בני משפחה, וגם להם הייתה תרומה לניתוק יחסי העבודה
23 (עמ' 11, שורה 12; עמ' 13, שורה 20).

24
25 בנסיבות כאלו של ניתוק יחסי עובד ומעסיק בהסכמה משתמעת, אין לדבר על
26 "פיטורים שלא כדין" או זכות ל"תמורת הודעה מוקדמת". שהרי, גם מועד הפסקת
27 העבודה, היה מקובל בשעתו על שני בני הזוג.

28
29 יתר על כן, מאחר והפסקת העבודה הייתה על רקע של "מריבה משפחתית מורחבת",
30 קרי, לא רק חילוקי דעות בין בני הזוג, אלא גם חילוקי דעות עם קרובי משפחה שלהם;
31 יש להניח שחיוב ב"תקופת הודעה מוקדמת" אינו הגיוני בנסיבות העניין.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 47120-05-16

1
2 התובעת הודתה בביה"ד, באופן חד-משמעי, שכל "הוצאת מכתב הפיטורים", לא היה
3 אלא "מכתב בשביל הלשכה (לשכת העבודה)" (עמ' 13, שורה 8). כלומר, התובעת
4 עצמה "בזמן אמת", לא ראתה בהפסקת העבודה כמשהו שנכפה עליה על ידי הנתבע,
5 אלא כהחלטה משותפת לסיום יחסי העבודה, תוך הוצאת "מכתב פיטורים" לשם
6 תועלת כלכלית הקשורה בהתייצבות בלשכת התעסוקה, ותו- לא (ר' גם: עדות רואה
7 החשבון – עמ' 15, שורה 19).

8
9 בנסיבות אלו, אין זה צודק להיתפש לפורמליות של "שימוע" או "הודעה מוקדמת";
10 ולטעמי- הדין גם לא מחייב זאת.

11
12 לפיכך, התביעה בהקשר זה – תידחה.

13
14 "פדיון דמי הבראה":

15
16 מדובר ב"זכות קוגנטית", השמורה לעובד, גם כזה המועסק על ידי "בן משפחה".

17
18 לפיכך, זכותה של התובעת לקבל מהמעסיק "פדיון דמי הבראה", שלא שולמו לה בעת
19 עבודתה.

20
21 מדובר בסכום של 2,900 ₪ (עמ' 7, שורה 22), שיצורפו לכל הסכומים בהם חויב הנתבע
22 עד כה .

23
24 "הפרשי שכר" ו"גמול עבודה בשעות נוספות":

25
26 אקדים ואומר, כי דין תביעת התובעת בכל הנוגע ל"הפרשי שכר" להידחות.

27
28 התובעת מודה שבכל תקופת עבודתה, התגוררה היא עם בן זוגה הנתבע, תחת קורת גג
29 אחת, כאשר התנהלותם הכספית הייתה משותפת בכל דבר ועניין; וכלשונה: **"ניהלתי**
30 **אתו משק בית משותף, לעניין קניות, הוצאות, הכנסות וכו'"** (עמ' 9, שורה 8).

31

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 47120-05-16

1 הצהרתה זו של התובעת, עולה בקנה אחד לא רק עם דברי הנתבע (עמ' 23, שורה 9),
2 אלא גם עם עדויות עובדים נוספים במספרה (ר': עמ' 18, שורה 28; עמ' 19 שורה 16;
3 עמ' 20 שורה 14; עמ' 21 שורה 15).

4
5 התובעת מודה, כי היא שניהלה את המספרה, כולל קופת המספרה, והייתה גם ממונה
6 על העובדים. היא גם מודה בקבלת כסף של "שבועיים שלושה" מידי פעם (עמ' 13,
7 שורה 25). הטענה שלה היא, שבסך הכול לא קיבלה את כל שכרה. ואולם, התובעת לא
8 ניהלה רישום של "לקיחות הכספים" או של ה"קניות בכרטיס האשראי של הנתבע".

9
10 לפיכך, התובעת עצמה לא יכולה לדעת, האם באמת ובתמים היא קופחה בשכרה. שכן,
11 בני הזוג כאמור חיו ועבדו בעסק משותף, תוך עירוב "ההכנסות וההוצאות", וממילא
12 לא נוהל רישום נפרד, מה ייחשב כ"שכרה של התובעת", ומה ייחשב כהוצאות אחזקת
13 הבית המשותף, לרבות הוצאות הרכב שבו עשתה התובעת שימוש (עמ' 18, שורה 19).

14
15 אם לא די בכך, אין זה ממנהגו של "עובד שכיר" להשהות תביעה להלנת שכר, במשך
16 שנים ארוכות. לא שוכנעתי שהתובעת, שגם רכשה לעצמה טובין בכרטיס האשראי של
17 הנתבע, אכן קופחה בתשלום שכרה הבסיסי; וממילא דין התביעה בהקשר זה
18 להידחות.

19
20 ולעניין - "גמול עבודה בשעות נוספות":

21
22 גם את תביעתה זו של העובדת החלטתי לדחות, ולהלן נימוקי.

23
24 ראשית, שעות עבודתה של התובעת שהייתה בת הזוג של הנתבע ועשתה בעסקו כבתוך
25 שלה - לא היו שעות קבועות. התובעת עצמה הודתה כי "לא היו שעות מדויקות", ובכלל
26 היא לא זכרה את "שעות עבודתה" מידי יום (עמ' 11, שורה 9). למותר לציין, כי גם לא
27 נוהל רישום בקשר לכך. אין גם חולק כי התובעת הייתה נוטלת לעצמה הפסקות במהלך
28 העבודה, בהן הייתה סרה לביתם המשותף של בני הזוג, על מנת לעסוק שם גם בצרכי
29 הבית המשותף (עמ' 10, שורה 15). גם העדים שאינם בעלי דין במשפט, סיפרו,
30 שהתובעת הייתה "יוצאת לסידורים". אותם "סידורים", לא בהכרח היו קשורים

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 47120-05-16

1 לניהול העסק, וממילא אי אפשר לטעון לקיומה של תביעה מוצדקת, ל"גמול עבור
2 עבודה בשעות נוספות".

3 שנית, התובעת הודתה כי "ניהלתי את המספרה", ובמספרה עבדו עד חמישה (5)
4 עובדים (עמ' 11, שורה 12). רוצה לומר, התובעת הייתה ממונה על עובדים, וכמפורט
5 לעיל גם הייתה ממונה על "קופת העסק", והשתמשה מידי פעם גם ב"כרטיס האשראי"
6 של המעסיק. מדובר בעובד בעל תפקיד ניהולי, הדורש אמון מיוחד, ואין צורך לומר,
7 כי בין בני הזוג, שררו הלכה למעשה יחסים של "אמון מיוחד", ואף למעלה מכך. והכל,
8 כמקובל בין בני זוג הגרים בצוותא חדא. מכיוון שכך, ממילא אני סבור כי חוק שעות
9 עבודה ומנוחה אינו חל על היחסים שבין הצדדים, מכוח סעי' 30 שלו (השווה: ע"ע
10 1090/02 מלון יובל נ. ניסים שריקי, סע' 8 לפס"ד מיום 11.2.04, שם לעניין עובדים
11 שהם דירקטורים).

12
13 העולה מן המקובץ הוא, שהתביעה ככל שהיא מתייחסת ל"הפרשי שכר" לצורותיו
14 השונות – תידחה.

פיצוי על אי "הפרשות פנסיוניות":

15
16
17
18 הפרשות פנסיוניות נועדו ל"ימי סגריר". לפיכך, עצם קיום יחסי קירבה בין המעסיק
19 לתובעת, אין פירושה הענקת פטור למעסיק מהפרשות ל"קופת פנסיה".

20
21 הנתבע, מחויב אפוא לשלם לעובדת "פיצוי על אי ביצוע הפרשות פנסיוניות" (עמ' 8,
22 שורה 2), בסך כולל של 3,918 ₪ (18 חד' x 4.2% x 5182 ₪).

טענת "זכות הקיזוז" של הנתבע:

23
24
25
26 הנתבע גורס, כי התובעת שעשתה כבתוך שלה "בקופת העסק", הוציאה ממנו מעל
27 ומעבר, ממה שמגיע לה, ויש לקזז כל "הוצאה מיותרת", ממה שיפסק לזכותה לפי
28 תביעתה בהליך זה.

29
30 דין "טענת הקיזוז" – להידחות.

31

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 47120-05-16

1 הגנת הנתבע בתביעתו היא שהוא והעובדת היו בני זוג, ללא הפרדה רכושית ועסקית,
2 וממילא אין הוא יכול כעת להיפרע כנגדה במסגרת התביעה בביה"ד לעבודה שהגישה
3 היא כנגדו, ע"י "טענת קיזוז". שכן, כמפורט לעיל, טענתו ל"עירוב נכסים" הפוטרת
4 אותו מ"הפרשי שכר" וזכויות נוספות מכוח דיני העבודה, התקבלה באופן שפורט
5 לעיל; ואינו מאפשר כעת ל"הפוך את הקערה על פיה", ולקבוע "הפרדת כספים". שכן
6 אז, ממילא "טענת ההגנה" מפני "זכויות שבדיני עבודה" תיפול.

7
8 אם גם לאחר הקביעות שנקבעו בפסק-דין זה, עדיין סבור הנתבע כי מגיעים לו אי אלו
9 כספים מהתובעת, מדובר במישור של "יחסי משפחה", ולא במישור של "יחסי עבודה",
10 וממילא אין מקום לדון בהם כאן. לפיכך, "טענת הקיזוז" – כאמור נדחית.

סוף דבר:

11
12
13
14 התביעה מתקבלת בחלקה.

15
16 הנתבע ישלם לתובעת סך כולל של 20,700 ₪ (3918 ₪ + 2900 ₪ + 3109 ₪ + 3000 ₪
17 + 7773 ₪).

18
19 סכום זה צמוד למדד ונושא ריבית חוקית, מיום הפסקת העבודה (30.6.13), ועד ליום
20 התשלום בפועל.

הוצאות:

21
22 התובעת זכתה רק בחלק קטן מתביעתה- וממילא לכן - כל צד יישא בהוצאותיו.

ערעור:

23
24 בזכות, תוך 30 יום.

25
26 ניתן היום, כ"ח כסלו תשע"ט, (06 דצמבר 2018), בהעדר הצדדים.

27
28
29

יצחק לובוצקי, שופט בכיר